

TANYA TUCKER

ER DEN ORIGINALE KVINNELIGE OUTLAW'EN

★
NORSK
AMERICANA
FORUM

Tanya Tucker er fortsatt bare 65 år gammel. Navnet hennes er så assosiert med countrymusikken at hun kunne ha holdt på like lenge som Willie Nelson og Johnny Cash.

Tekst: Tom Skjeklesæther
Foto: Danny Clinch

AMERICANA-SKOLEN

Noe av forklaringen på dette er at hun debuterte, og fikk sitt umiddelbare gjennombrudd, allerede som 13-åring, i 1972.

Da gjorde hun en versjon av sangen «Delta Dawn», skrevet av countrylåtskriver Alex Harvey sammen med musiker Larry Collins, angivelig av Harveys mama, som ble drept i en bilulykke.

Tanya gjorde sin «Delta Dawn» på oppfordring fra plateprodusenten Billy Sherill (George Jones- Tammy Wynette), som hadde kontraktert henne til, på den tiden, svært fremgangsrike Columbia Records Nashville. «Delta Dawn» ble rett og slett Tanya Tuckers karrieresang, oppnådd på første forsøk.

Tanya ble født i Seminole, Texas i 1958, datter av en maskinoperatør som flyttet dit han fant arbeid, hvilket førte til at Tanya hadde mye av barndommen i Arizona. Uansett var det country musikk hun hørte fra de lokale radiostasjonene.

Det tok ikke lang tid før Tanya bestemte seg for at hun selv skulle bli countrysangerinne og hun var bare 11 da hun ble invitert opp på scenen av countrysangeren Mel Tillis.

Til å begynne med prøvde Columbia å holde skjult at jenta med den kraftige stemmen så vidt var en tenårings. Men hemmeligholdet varte ikke lenge, uten at det hindret Tanya Tucker å fortsette å få countryhits; «Love's the answer», «What's your mama's name» (den første som gikk helt til førsteplass) og en versjon av David Allan Coes «Would you lay with me (in a field of Stone)».

Tanya Tucker er rett og slett en av veldig få barnestjerner som har lykket med å oppnå en livslang karriere som voksenartist.

I 1975 skrev hun kontrakt med MCA Records og fortsatte å score hits; «Lizzie and the Rainman», «San Antonio Stroll», «Here's some love» og «It's a Cowboy Lovin' Night».

I 1978 tok hun et nytt musikalsk skritt, i rocka retning, med albumet *TNT*. Grepet var vellykket og sørget for nye hits, «I'm the singer, you're the Song» og «Texas (when I die)».

På slutten av 1970-tallet hadde hun flyttet til Los Angeles og hadde et forhold til superstjerna Glen Campbell, som hun også laget flere duetter med. Hun var kjent som en LA partyløve. – Jeg var den gærreste jenta i byen, jeg

kunne være våken lengre og drikke mer enn de tøffeste, forklarte hun. Hun avslørte også hvordan dette startet.

– Du sender en person ut på veien, for å spille to konserter pr dag, motta all beundringen, for så å vende tilbake til hotellrommet. Det var ensomhet som sørget for at jeg begynte å drikke. Det varte lenge, men i 1988 sørget familien hennes for å få henne inn på Betty Ford center.

Da hadde hun allerede opplevd sitt første comeback med albumet *Girls like me* (1986), som inneholdt fire top 10 singler. Hun ble valgt til Country Music Associations «Female vocalist of the year» i 1988.

Tanya Tucker er, ved siden av Jessi Colter, den eneste kvinnelige artisten som har en posisjon blant countrymusikkens outlaws; frontet av Willie Nelson og Waylon Jennings.

Da Gretchen Wilson i 2004 fikk en hit med sangen «Redneck Woman» sang hun «... And I know all the words to every Tanya Tucker song / So here's to all my sisters out there keeping it country / Let me get a big «Hell yeah» from the redneck girls like me/ Hell yeah (hell yeah)».

I 1997 ble Tanya Tucker valgt inn i fødestaten Texas egen Country Music Hall of Fame. Samme året slapp hun sin selvbiografi, *Nickel Dreams: My Life*. I 2002 startet hun sitt eget plateselskap, Tuckertime Records.

I 2007 sang hun duett med texaner Billy Joe Shaver på hans sang «Played the game too long», på det som skulle bli Shavers siste album, *Everybody's Brother*.

Etter noen år under den kommersielle countryradaren gjorde hun ytterligere et comeback i 2019 med albumet *While I'm living*, utgitt av Fantasy records, produsert av Shooter Jennings og Brandi Carlile. Et album som løftet Tanya Tucker tilbake til den posisjonen hun fortjener og som 2022 også brakte dokumentarfilmen *The Return of Tanya Tucker*.

Den kunne hun feire med å skåle med sin egen tequila, *Cosa Salvaje*. I fjor kom det 26. studioalbumet, *Sweet Western Sound*, også det produsert i samarbeid med Jennings og Carlile. I fjor høst ble Tanya Tucker valgt inn i Country Music Hall of Fame i Nashville.

KRISSY MARY

TIDLØST MULTITALENT OG «ÅRETS NYKOMMER» I FJORDING 2023

Tekst: Vibeke Sjøvold
Foto: Julia Marie Naglestad

Vi har fått en prat med Kristine Marie Åsvang, multitalentet som har vokst opp på Grünerløkka og Nesodden i en svært musikkinteressert familie. Fra å spille tverrfløyte til sitt eget skapende univers, har hun utforsket lyd og bilder, stemninger og ikke minst historier. I dette universet finner vi Krissy Mary, som med 2 fantastiske album (*Feme Sole* og *Virago*) og en unik stemme og formidlingsevne, vant Fjording-prisen «Årets nykommer» i 2023.

Kan du fortelle litt om bakgrunnen din, Kristine?

Absolutt. Jeg begynte med tverrfløyte, men sang alltid i skjul. På videregående begynte jeg å synge mer og øvde på gitar hjemme. På kunstscole møtte jeg Thomas Bergstein, og siden har vi jobbet tett sammen i mange år. Jeg har alltid vært litt tilbakeholden, men nå er det så mye i meg som trenger å finne plass.

Så spennende, vi er mange som er glade for at du tar og finner plass. Vi må spørre deg, hvordan kom du inn på Americana?

Det er de store stemmene. Som Dolly Parton, Joan Bæz og Joni Mitchell. Og historiefortellingen. Det er enten historier som forteller fra eget liv, eller filmatiske skildringer av liv som vi kan kjenne oss igjen i.

Hvor henter du all inspirasjonen fra, Kristine?

Inspirasjon kommer fra alt mulig. Jeg prøver å forstå meg selv og verden gjennom låtskriving og kunst, det er en måte å bearbeide alle inntrykk og historier. Jeg leser mye. Jeg elsker ord. Ord og notater. Det er alltid med meg.

Det morsomste var Cantus Map, et korprosjekt under høstutstillingen. Jeg fikk jobbe med de fantastiske sangerne Ane Brun, Signe Marie Rustad, Malin Pettersen, Live Miranda Solberg, og Stine Andreassen. Å jobbe uten ord skapte noe unikt i stemmene deres. Ingrid Petterson designet drakter, og jeg malte på print, og det å jobbe uten ord var helt spesielt. Jeg brenner for å formidle følelser og tilstander. Å kunne skape et eget univers med følelser og

kropps-fornemmelser gir meg veldig mye. Det er fantastisk å dra folk inn i dette universet.

Det har skjedd mye de siste årene, Kristine, du har spilt mye i Norge, festivaler, og du har spilt i utlandet, hva er dine planer fremover i 2024?

Jeg skal spille på bransjefestivalen Trondheim Calling, og flere konserter. Jeg håper å kunne gi ut Cantus Map og så jobber jeg intenst med ny musikk.

Har du et råd for artister og musikere som prøver å finne sin vei?

Å ha en støttespiller er viktig, å ha noen som du stoler på rundt deg. Jeg har vært heldig å jobbe Alexander Lindbäck, som har så mye kunnskap og erfaring. Og så har du for eksempel Musikkontoret, de er veldig hjelpelige, det er mye man skal få oversikt over i starten. Og ikke minst: spill mye - og bli kjent med andre musikere!

Hvilken musikk hører du på for tida?

Jeg hører alltid på mye forskjellig, det går i perioder, jeg dykker ofte ned i singer/songwriters, andre perioder er det eksperimentell musikk. Og klassisk. Akkurat nå utforsker jeg det nye albumet til Dødheimsgard, avant garde black metal,. Det er så mye som er spennende! Og så gleder meg til Hilma Nikolaisens nye album. Jeg liker alt fra viser til moderne klassisk,

Til slutt: Har du et album du vil anbefale til Bluesnews sine lesere?

Jeg anbefaler Gunerius og Verdensveven «Kapitalypse nå!» - fantastisk spennende musikk! Og Dylan Le Blancs *Coyote*. Og Signe Marie Rustads *Particles of Faith*, fjorårets beste norske album. Jeg håper leserne finner like mye glede i de som jeg gjør.

Vi takker for en hyggelig prat og smittende entusiasme og musikkglede, og gleder oss å følge Kristine videre.

Toms AMERICANA

TOM SKJEKLESÆTHER har vært en av landets fremste musikkjournalister i flere tiår. Han har tidligere blant annet skrevet for BEAT, Puls og VG. I dag er han fast skribent for Klassekampen.

Når dette leses nærmer vi oss slutten av februar og de første norske konsertene til det nye engelske bandet, **Brown Horse**, som skal spille i Bergen, Bø, Halden og Ringeby.

Debutalbumet, *Reservoir* (Loose records), har fått storveies omtaler flere steder, inkludert *Uncut* (9/10), *Dag og Tid* og av undertegnede i *Musikkmagasinet* i Klassekampen (51/2 stjerne).

Det hender at vinteren kommer med denne typen plater, smått melankolske mesterverk som flytter inn i lyttebevisstheten ens. Sist det skjedde på denne måten for meg, var med Willy Vlautin og Amy Boons' *The Delines'* nydelige album, *The Imperial*, i 2019.

Den magiske sausen på *Reservoir* er Patric Turners insisterende stemme, en som både vekselvis minner om andre store sangere og som har den egne vrien, Karakteren med stor K.

Dette står umiddelbart klart da åpneren, «Stealing Horses» drar i gang, med slepende tempo og bandets instrumental-bestykning på full utstilling; steelgitarer, elgitarer, kassegitarer, trekkspill, feler. Med referansene til Jimmie Rodgers i «Stealing Horses» er jeg solgt. Dette er noe annet, det er sogar engelsk og det er premium americana.

Foto: Katie Jones-Barlow

Mer goodies: Om en drøy måned er det duket for det tredje albumet fra vår favoritt-svenske, **Jesper Lindell**, *Before the Sun*. Produsert av Lindell og vår gode venn, Björn Petterson.

Denne duoen hadde ikke klart å legge skjul på sin kjærlighet til The Band om hele Folkhemmet sto på spill. Men denne gangen er fundamentet utvidet til å inkludere inspirasjon fra det jeg mener er Van Morrisons beste periode, fra *Moondance* (1970), *His Band and Street Choir* (70) til *Tupelo Honey* (71). Lindell synger enda bedre enn noen sinne og det overlegne bandet har spilt seg opp i den øverste divisjonen. Sjekk spesielt ut duetten med amerikanske Kassi Valazza på «A strange goodbye».

Foto: Emilia Bergmark-Jiménez

Og den overraskende coveren av «Honesty is no excuse» fra debutplata til Thin Lizzy fra 1971.

Skal du få med deg en good-time gypsy soul-rock konsert denne våren, så sørg for å sitte ringside med Jesper Lindell i Bergen (16.april), Notodden (17.), Trondheim (18.), Arnemoen Gård (19.) eller Oslo (20.).

Jerry Leger er en kanadisk sanger/låtskriver som har besøkt Norge for klubbjobber (flere ganger tror jeg). Han er buddy av folk på labelen Die With Your Boots On.

Han har holdt det gående siden 2005 og har en solid katalog bak seg, med i hvert fall fjorten album. De siste årene har han jobbet sammen med musiker/produzent Michael Timmins fra Cowboy Junkies. Men for fjorårets album, *Donlands*, (Latent Recordings/Factor) har han fått med seg også fellow kanadier **Mark Howard** og har spilt inn i Howards studio, Gold Standard, i Toronto. Studioet befinner seg i det gamle Donlands teateret, derav albumtittelen.

Howard er ingen hvemsomhelst, han har jobbet mye sammen med Daniel Lanois, på plater med bl.a. Bob Dylan, Emmylou Harris og Willie Nelson. På egenhand med Tom Waits, REM, Lucinda Williams og Iggy Pop.

Antakelig kan både Leger og Howard ta applausen for at *Donlands* er den beste Leger-plata jeg har hørt. Har stemmer alt; selve sangene, påholdent, organisk lydbylde og rikelig med plass til stemmen til Leger, som høres ut som en ung T Bone Burnett! Må sporenstreks importeres til oppgående platepusher-sentere. Leger kommer til Norge igjen for konserter i juni!

Dette er en etterlysning! Kan noen fortelle meg noe om den engelske trio **The Tiger Lillies**?

Jeg snublet over en video av deres sang, «Heroin», på YouTube og ble, som det fremgår av tittelen, hekta. Får ikke greia ut av hodet og har skaffet meg et, av sykt mange, album som de har gitt ut siden tidlig 1990-tall, titulert *Cold Night in Soho*, inneholdende said «Heroin».

Videoen & sangen anbefaler altså at man skal begynne med heroin for å få fremgang som artist!

Bandets eneste originalmedlem siden starten er sanger/ trekkspiller Martin Jacques, som beskrives som forfader for «brechtian punk cabaret»! Sangene på denne plata rapporterer usminket, kynisk, ironisk fra livets kjipeste sider.

Den som har noe å fortelle kan ta kontakt på tomskjek@online.no

The Tiger Lillies Foto: Ricardo Abriz

TOMS SPILLEBORD AKKURAT NÅ

Teddy Thompson - My love of Country (TeddyThomson.net): Richards & Lindas sønn elsker country og vi tror ham så definitivt. Coole covers servert et sted mellom Dwight Yoakam og Ward Hayden.

His Lordship - His Lordship (Psychonaut Sounds): Pretenders-gitarist & trommis redder rocken, akkurat da den er på kanten av stupet.

David Ritchard - Detta har hänt (Universal): Svensken ror seg i land etter et år med vakling og snubling. Dyp, dyp country.

Brittney Spencer - My stupid Life (Elektra): Neo countrysoul fra Nashville. Go girl, go!

Black Horse - Reservoir (Loose) Vinter-redningen. Nå, send snø & kulde dit det hører hjemme, hos Putin.

Shooter Jennings and the Werewolves of Los Angeles do Zevon (BCR): Waylons sønn setter endelig Zevon-skapet på plass. Zevon-revivalen begynner her & nå.

INNKOMMENDE:

Jesper Lindell - Before the Sun (Brunsvik Sound/ Rootsy) (1. mars)

JJ Grey & Mofro - Olustee (Alligator records) (23. februar.)

The Northern Belle - Bats in the Attic (Die with your Boots on) (8. mars)

Norma (New Noise vinyl minialbum) (midten av mars)

Hallesby - It's OK (Drabant) (12. april)

FJORDING 2024

THE NORWEGIAN AMERICANA AWARDS

Fjording 2024 - fredag 24 og lørdag 25. mai 2024 i Halden
VI SETTER IGJEN PRIS PÅ AMERICANA MUSIKK SOM ER UTGITT I 2023!

Lørdag 25. mai i år blir det igjen Fjording prisutdeling i Halden, med et stort show på Aladdin Scene i byen. Det er tredje gangen Norsk Americana Forum kårer prisvinnere i seks kategorier, etter stemmegiving fra en elleve medlemmer stor fagjury:

ÅRETS NORSE AMERICANA ALBUM

ÅRETS NORSE AMERICANA LÅT

ÅRETS NORSE AMERICANA NYKOMMER

ÅRETS NORSE AMERICANA MUSIKER/PRODUENT

ÅRETS INTERNASJONALE AMERICANA ALBUM

ÅRETS NORSE AMERICANA ÆRESPRIS

(deles ut av styret i Norsk Americana Forum)

Bakgrunnen for Fjordingprisen er at americana-musikken får stadig større utbredelse i den norske musikkvirkeligheten. Uttrykket fanges opp av, og utvikles av, stadig flere unge artister og musikere; artister og musikere som tas imot av en sjanger som teller utøvere i alle aldersklasser.

Americana-musikken er definitivt sjangeren som innbyr til et livslangt forhold, både som utøver og som interessert lytter.

I ÅR BLIR FJORDING 2024 BÅDE EN SHOWCASEFESTIVAL, PRISUTDELING OG BRANSJETREFF!

Showcasefestivalen byr på et titalls konserter på flere scener i Halden. Her presenterer vi et utvalg av sterke Americana-musikere - blant annet flere, unge nykommere. Prisutdelingen blir lagt opp som et eget show lørdag kveld, men presentasjon av de nominerte, vinnere, taler og masse bra Americana-musikk. Etter showet samler vi musikere til et bransjetreff litt utenom det vanlige, med jamsessions, mingling og fest. Dette blir stedet å knytte kontakter, bygge nettverk og utvide horisonten!

Det jobbes dessuten med flere spennende innslag og aktiviteter i løpet av helgen, så sett av datoene 24 - 25. mai allerede nå! Vi gleder oss til å ønske Americana-familien hjertelig velkommen!